

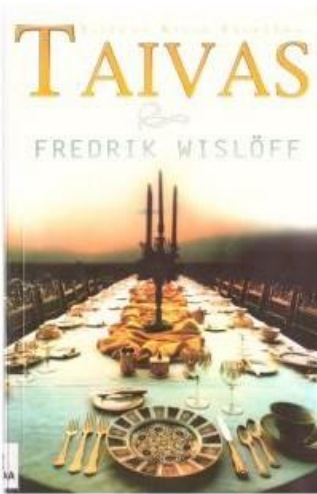
TAIVAS III

Väinö Hotti

(nettikuva)

CARL FREDRIK WISLÖFF
31.12.1908 - 25.6.2004

(nettikuva)

CARL FREDRIK WISLÖFF, TAIVAS,
(Kuva ja Sana, 2006). Teh. ja
kuvat VHN.

"Autuaat ne, jotka ovat kutsutut
Karitsan häätaterialle!" (Ilm.19:9)

SURUN RIKKAUTTA

"Suru on jonkinlaista hypnoosia. Surevan on vaikea itse arvioida suruaan. Hänet täytyy herättää hypnoosista ja temmata takaisin elämään.

Tällainen herääminen tapahtuu usein äkkiä, välistä ilman ulkonaista aihetta. Sureva muuttuu yhdellä iskulla toiseksi. Suru on tehnyt hänet sokeaksi ja kuuroksi. Nyt hän sekä näkee että kuulee. Se, mitä hän omistaa, merkitsee enemmän kuin se, minkä hän menetti. Hän kuulee äkkiä elossa olevien huudot, ja se kutsuu takaisin elämään,

Tosin ei suru ole vielä ohi. Kuitenkaan se ei enää lamaannuta. Suru tekee päinvastoin vahvaksi.

***Suru saa hänet katsomaan elämää toisin silmin.** Hän on päässyt selville surun merkityksestä, ja se on antanut hänelle elämisen voiman. Tyhjää on se ihmiselämä, joka ei ole koskaan tuntenut surua. Suru karaisee tahtoa ja vahvistaa luonnetta" (40-41).*

"Niin kauan kuin ihminen kiertää surunsa arvoitusta ja yhä uudestaan kysyy "miksi", hänen sisimmässään on jokin taipumaton kohta.

Suru kääntyy siunaukseksi vasta sitten, kun ihminen lakkaa kysymästä ja nöyrästi taipuu siihen, mikä on tapahtunut.

Jumala vastaa harvoin ihmisen "miksi" – kysymykseen. Sillä siinä on surun voitto, antautumisen voitto, että ihminen taipuu, vaikka ei ymmärrä sitä, mitä on tapahtunut.

Usko Jumalaan on sitä, että uskomme kaiken olevan oikein, mitä Jumala tekee. Sen, mikä tapahtui, täytyi tapahtua. Vaikka sureva ei itse ymmärrä sitä, hänen tulee antaa Jumalan olla oikeassa, ja kiittää.

Jos Jumalan tarkoitusperä on salattu surevalta, hänen tulee uskoa, että se on rakkauden sanelema” (44).

”Jumalan valo näyttää surevalle myös, mitä hän omistaa. Tosin vainaja on poissa, mutta sureva ei ole kadottanut häntä. Ne, jotka kuolivat uskossa, ovat vain menneet edellä. Vähän ajan päästä he taas kohtaavat. ”Me emme sure niin kuin ne, joilla ei ole toivoa.”

”Mutta me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka poisnuokuneiden on, ettette murehtisi niinkuin muut, joilla ei toivoa ole” (1. Tess.4:13).

Se joka sallii surun nujertaa itsensä, osoittaa, että hänen silmänsä ovat liian vähän avautuneet taivaallisille. Se, joka suree toivoen, ei voi koskaan tulla katkeraksi.

Juuri rakkautemme vainajaa kohtaan tulisi lievittää suruamme. Sillä, se joka on kuollut, nauttii nyt iäistä iloa. Kesken kaipaustaan rakkaus voi kiittää siitä, että tuo rakas nyt riemuitsee iäisessä onnessa.

Ajattele vähemmän omaa menetystäsi, ajattele enemmän mitä poismennyt on voittanut, niin suruusi tulee ilon pohjasävel. Anna rakkauden voittaa surun katkeruus” (44).

”Vainaja oli Jumalan lahja, laina, jonka Jumala hyvydessään antoi sinulle. Nyt Hän otti lainansa takaisin, ja meidän pitäisi sanoa:

”Kiitos, kiitos lainasta!”

”Herra antoi, ja Herra otti; kiitetty olkoon Herran nimi” (Job 1:21).

Kuitenkaan sinä et ole kokonaan kadottanut häntä. Sinulla on vielä jäljellä muistot.

Olin kerran ilmoittamassa sisareni kuolemaa. Oli täytettävä lomake. Kysyttiin:

”Jättikö hän mitään jälkeensä?”

Vastasin:

”Ei, ei mitään.”

Sisimmässäni kuitenkin lisäsin:

”Pelkkiä hyviä muistoja.”

Niin kova kuin kuolema onkin, se ei voi riistää meiltä valoisia ja rakkaita muistoja.

Hyvät muistot piirtävät vainajasta valoisamman ja elävämmän kuvan kuin parhainkaan valokuva. Haudalle lasketut seppeleet kuihtuvat. Hyvien muistojen seppele kuitenkin kukkii tuoreena niin kauan kuin rakkaus elää.

Kuitenkaan vainajat eivät elä vain muistoissa. Itse rakkaudenyyhteyttä ei kuolema voi koskaan ratkoa rikki.

”Sillä rakkaus on väkevä kuin kuolema, tuima kuin tuonela on sen kiivaus, sen hehku on tulen hehku, on Herran liekki. Eivät suuret vedet voi rakkautta sammuttaa, eivät virrat sitä tulvaansa upottaa” (K.V. 8:6,7).

Voivatko vainajat nähdä ne, jotka elävät, ja seurata heitä?

En tiedä.

Siitä olen kuitenkin vakuuttunut, että yhtä varmasti kuin surevan rakkaus ympäröi vainajaa, on vainajan rakkaus surevan luona.

*Jos matkustamme vieraaseen maahan, emme tosin näe, mitä rakkaamme tekevät, emmekä voi seurata heitä. **Etäisyys ei kuitenkaan voi estää rakkauttamme olemasta niiden luona, joita rakastamme.***

*Sureva tuntee usein vainajan aivan lähellään. Niin tulee olla. Hänen rakkautensa on luonasi. **Ja kun sinäkin rakastat häntä, sinulla on yhteys häneen, joka lähti pois”** (45).*

AURINKOA HAUDOILLA

(nettikuva)

”Käyn aina kohti kuolemaa, Jos minne täällä kuljen. Ah kerran yö mun saavuttaa, Ja kuoloon silmät suljen. En siitä pääse, en, Lie tieni riemuinen Tai täynnä orjantappuraa: **Mä kuljen kohti kuolemaa” (Vvk.260:1).**

”KAIKKI TIET johtavat hautaan. Se on tämän elämän kaameaa maantiedettä”, sanoo Brunner.

Hautausmaa on suuri saarnaaja, jota meidän kaikkien tulisi kuunnella, mutta jonka puhetta me tuskin haluamme kuulla. Se puhuu meille siitä, kuinka vähäpätöisiä me olemme. Katsokaa, kuinka hoitamattomia ovat vanhat haudat; haudat, joita kerran ympäröi mitä hellin huolenpito ja kauneimmat kukat, näyttävät nyt aivan unohdetuilta.

Tämä on meidän kaikkien osa: kun me kuolemme, meitä ympäröi suru, mutta ajan vieressä haihtuvat surun kyneleet, vain kaipaus asuu ihmisten sydämissä. Kaipauskin heikkenee, ja vain muistot jäävät jäljelle. Muistotkin kuolevat kerran, kukaan ei enää puhu meistä, nimeämme tuskin mainitaan. Ja useimpien käy niin, että jonkin ajan päästä ei edes muisteta, että olemme eläneet” (47).

”Niinkuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä. Sillä hän tietää, minkäkaltaista tekoa me olemme: hän muistaa meidät tomuksi. Ihmisen elinpäivät ovat niinkuin ruoho, hän kukoistaa niinkuin kukkanen kedolla. Kun tuuli käy hänen ylitsensä, ei häntä enää ole, eikä hänen asuinsijansa häntä enää tunne” (Ps.103:13-16).

”Yli tuntemattomien yksinkertaisen hautasijan lännessä, yli Campo Sanctan marmorihallien etelässä, yli valkosisäisen kirkon vierellä kohoavan ristin kaukana pohjoisessa – kaikkialla, minne on kätketty ihmisen jäännökset – yli lakeuksien yksinäisyyden, syvälle merten pohjiin, yli taistelurintaman suurten yhteishautojen, uurnalehtojen hiljaiseen rauhaan – kaikkialle kajahtaa Hänen äänensä.

”Ja tulevat esiin ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen” (Joh.5:29).

Hän kutsuu omansa nimeltä!” (49).

”Jeesuksen hautaa vartioivat enkelit. Lapsenomaisella uskolla näemme, että Jumalan lasten vartioivat niin ikään enkelit yötä päivää. Kun sinä lähdet haudalta, sinne jäävät Jumalan enkelit. Moniin arkunkansiin ja moniin hautakiviin on kuvattu enkeli. Jumalan kiitos, että tämä kirkas parvi vartioi myös haudan pitkää, hiljaista unta.

Älä siis enää sano, että vainaja makaa yksin ja että hauta on kova ja kylmä.

Haudassa ei kärsitä. Samalla kun väsynyt ruumis saa virkistyä viimeisestä levostaan, henki iloitsee Jumalan luona ylenpalttisessa riemussa. Mutta tiedämmehän me, että ruumis mätäneä ja muuttuu mullaksi.

Niin kylläkin. Se ajatus tosin on apea.

Siinä on kuitenkin myös toivoa.

Ruumis on siemen, joka putoaa maahan ja kuolee. Ei kuitenkaan kuollakseen – vaan versoakseen uutta elämää.

Maa on kaikkien meidän äitimme. Haudassa se ottaa meidät jälleen syliinsä.

”Joudumme toistamiseen äidin kohtuun ja nytkin syntyäksemme.”

Hauta ja ylösnousemus ovat ruumiin uudestisyntymistä.

Vastasyntynyt lapsikin käy kohti kuolemaa ja häviötä, mutta vainajat käyvät kohti uutta ja iankaikkista elämää. Siksi toivo loistaa kirkkaampana haudan kuin kehdon yllä” (50).

”Kuollut ruumis on siemen, josta kirkastettu ruumis on nouseva. Näin on hauta ja maa kirkastetun ruumiin äidinhelma.

”Kylvetään katoavaisuudessa, nousee katoamattomuudessa.

Kylvetään alhaisuudessa, nousee kirkkaudessa.

Kylvetään heikkoudessa, nousee voimassa.

Kylvetään sielullinen ruumis, nousee hengellinen ruumis.

Kuolema on nielty ja voitto saatu.” (1. Kor.15:42-43).

Niinpä ajattele sinäkin rakkaudella rakkaittesi leposijaa. Ja hoida heidän hautaansa huolellisesti. Älä koskaan anna sieltä kesäisin puutua kukkia. **Ja anna kukkien puhua sinulle ylösnousemuksen aamusta.**

Anna haudan rauhan rauhoittaa oma mielesi.

Hetki, jonka vietät kuolleitten puutarhassa, tekee sinut taivasmieliseksi. Älä koskaan lähde rakkaittesi haudalta, ennen kuin olet kohdannut Jumalan rukouksessa” (51).

TOIVO

”Ilman toivoa maailma on talviyö.

Ihmiskunta on routiintunut maa. Huolimatta versoista ja valon kaipuusta se nukkuu kuoleman unta – kylmän ja pimeyden ympäröimänä. Kaikki sen kauneus on jääkiteiden kauneutta.

Maailman yötaivas on harvoin ollut aivan pimeä.

Niin kauan kuin ihmissuku on ollut olemassa, sen pimeällä taivaalla on aina leimahdellut valoa. Kaikkiällä, missä on ollut ihmisiä, on ollut uskontoa, ja missä on uskontoa, siellä on toivoa.

”Iankaikkisuuden hän on pannut heidän sydämeensä” (Saarn.3:11) (56).

Samalla se on arvoituksellinen. Mistä se on kotoisin? Miksi kaikki sukupolvet etsivät ikuista?

Ehkä kaikki johtuu Jumalasta?

Kuitenkin se on kylmä. Kuollut! Se ei lämmitä. Se ei sulata jäätä. Ei karkota pakkasta. Ei luo elämää,

Huolimatta leimahtelevasta valosta (revontulet), huolimatta vaihtuvista vivahteista, huolimatta ihanasta hohteesta on sittenkin yö.

Ja toivo on kuollut.

Siksi Raamattu sanoo näistä ihmispolvista:

”He ovat ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa” (Ef.2:12).

Kuitenkin Raamattu kertoo varhaisesta aamusta, jolloin muutamat naiset olivat menossa haudalle.

”Viikon ensimmäisenä anivarhain, auringon noustessa” (Mark.16:2).

Auringon noustessa.

Mikä päivä, mikä auringonnousu!

Naisten sydämessä asuu suru ja huoli. He olivat menossa lukitulle haudalle, jonka kätkössä lepäsi Hän, joka oli heille rakas. Tuohon sinetöityyn kallioluolaan ha olivat pohjimmaltaan haudanneet toivonsa. Lukitussa haudassa olivat heidän pettyneet kaipuunsa.

Niin he tulevat haudalle –

Hauta ei olekaan lukittu. Toivo ei ole sammunut.

Pääsiäisaamuna aurinko nousi valaisten avattua hautaa.

Enkelin viesti kuului:

”Hän ei ole täällä, hän on ylösnoussut.”

Jeesus elää. Se tietää auringonnousua maailmassa.

On elämää. On voimaa. On voittoa.

On toivoa, elävää toivoa.

”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleista nousemisen kautta” (1. Piet.1:3).

Niin, ylistetty olkoon Jumala elävästä toivosta! (57,58).

- 1. Kun taisto riehuu maallinen, Niin lohtu voimakas On riemu taivaan, virsi sen, Sen kansa autuas. Ei rannalla tään maailman Saa rauhaa, lepoa, Mä uuteen maahan halajan, Ja nähdä Jeesusta.*
- 2. Ja toisinaan kun muistelen Kotiin jo menneitä. Mä tahtoisin luo Jeesuksen, Ja heihin yhtyä. Mä huokaan; Rakas Herrani, Mua auta suojaten, Niin pääsen kerran luoksesi Ja seuraan veljien!*
- 3. Mun tieni täällä usein käy Kuin yöhön pimeään. Ei usvain takaa koti näy, Vaan peittyä hämärään. Mut kerran, kun mä tulla saan Luo Herran kotihin, Ei päivä enää laskekaan, Yö väistyy, murhekin.*
- 4. Nyt vielä illoin itkeä Saa Herran morsian, Ja täällä usein ystävä Pois siirtyy hautahan, Vaan kerran aamu iäinen Vie meidät yhtehen, Jää maailma ja murheet sen, Soi virsi riemuinen. (HLV 530).*

”Tänään, vuosikymmenien vierittyä, totean, että ´lähellä on aika ja kaikkien näkyjen täyttymys` (Hes.12:23).

Paavalin tavoin odotan iloisen luottavasti sitä päivää, jolloin olen näkevä kasvoista kasvoihin Hänet, jota pitkän elämäni aikana olen kirjoissani kuvannut ja joka omalla sydänverellään on minullekin hankkinut osallisuuden siihen perintöön, mikä pyhillä on valkeudessa (Kol.1:12)” (Aapeli Saarisalo, Ihmisen Poika, 1986).